

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/42/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122372057
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6122372057.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Ivana Kubínyho a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. - G. C., H. I. J. XXXX/XX, zast. JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom Bratislava - Staré Mesto, Štefánikova č. 14, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. K. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., C. J. XXXX/XX, zast. SOUKENÍK-ŠTRPKA, s.r.o. so sídlom Bratislava, Staré Mesto, ul. Šoltésovej č. 14, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 104,60 eur s príslušenstvom a o zaplatenie 109,52 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 16. januára 2023, č. k. 12C/34/2022-99, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výrokov I., II. a IV. potvrzuje.
- II. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 104,60 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 104,60 eur od 19.08.2022 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 109,52 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 109,52 eur od 21.09.2022 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 104,60 eur od 29.07.2020 do 18.08.2022 a v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 109,52 eur od 21.03.2021 do 20.09.2022 zastavil. Výrokom IV. žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. V rozhodnutí konštatoval, že žalobca žalobou, pôvodne podanou na upomínací súd dňa 08.07.2022 si uplatnil voči žalobkyni nárok na náhradu škody vo výške 104,60 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 29.07.2020 do zaplatenia, titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla z dôvodu vynaložených nákladov v súvislosti s cestou do miesta bydliska maloletého dieťaťa a späť. Na základe uznesenia Okresného súdu Prievidza č. k. 18P/54/2019-389 zo dňa 01.07.2020 bol upravený jeho styk s maloletým tak, že je oprávnený stretnúť sa s maloletým odo dňa 27.07.2020 v čase od 09.00 hod. nepretržite do 02.08.2020 do 17.00 hod. a odo dňa 24.08.2020 v čase od 09.00 hod. nepretržite do 30.08.2020 do 17.00 hod. v neprítomnosti žalovanej, ktorá je povinná maloleté dieťa na stretnutie s ním včas a riadne pripraviť a stretnutie s dieťaťom mu umožniť, s tým, že si maloletého prevezme od žalovanej v určený čas v mieste bydliska maloletého dieťaťa a žalovanej po skončení styku dieťa odovzdá v mieste bydliska maloletého dieťaťa. Žalobca si v zmysle vykonateľného rozhodnutia súdu išiel dňa 28.07.2020 prevziať maloletého a pricestoval z miesta bydliska. Pred príchodom upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy, čo sa zaobišlo bez akejkoľvek odozvy žalovanej. Po opakovaných správach mu žalovaná stručne oznámila, že maloletý je údajne vystresovaný a chce sa dohodnúť na inej forme realizácie styku ako tej, ktorá bola nariadená neodkladným opatrením. Pretože žalovaná neumožnila žalobcovi ani len vidieť

maloletého a na ostatné správy nereagovala, privolal príslušníkov policajného zboru, ktorý vo veci nemali ďalej ako pomôcť. Žalobca si uplatnil náhradu škody, za ktorej vznik zodpovedá žalovaná, v dôsledku jej vyššie uvedeného konania, ktorá spočíva v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z F. do F. a späť. Žalovaná neposkytnutím potrebnej súčinnosti porušila svoju prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, čím mu vedome spôsobila škodu, pretože jej zámer zmať styk s maloletým dieťaťom a spôsobiť mu tak zbytočne vynaložené náklady, bol vopred daný. Cesta žalobcu z F. do F. a späť predstavuje vzdialenosť 372 km, pričom základná náhrada je vo výške 71,80 eur a náhrada za spotrebované pohonné hmoty vo výške 32,80 eur.

2. Ďalšou žalobou, podanou žalobcom pôvodne na upomínací súd dňa 19.08.2022, si žalobca uplatnil voči žalobkyni nárok na náhradu škody vo výške 109,52 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 21.03.2021 do zaplatenia titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla z dôvodu vynaložených nákladov v súvislosti s cestou do miesta bydliska maloletého dieťaťa a späť. Na základe uznesenia Okresného súdu Prievidza č. k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.02.2020 č. k. 17CoP/3/2020-197, bol upravený jeho styk s maloletým na čas do právoplatného skončenia konania, vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 18P/54/2019 tak, že je oprávnený sa s maloletým stykať každú sobotu nepárneho týždňa v kalendárnom roku v čase od 14.00 hod. do 17.00 hod. v neprítomnosti žalovanej s tým, že si maloletého riadne na styk pripraveného pred Kultúrnym domom v F. L. M. námestí prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti. V zmysle vykonateľného rozhodnutia súdu si šiel dňa 20.03.2021 prevziať maloletého a pricestoval z miesta bydliska. Pred príchodom upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy, čo sa zaobišlo bez akejkoľvek odozvy žalovanej. V deň realizácie styku v zmysle nariadeného neodkladného opatrenia sa dostavil na miesto prevzatia maloletého. Žalovaná žalobcovi oznámila, že maloletý syn odmieta realizáciu styku. V dôsledku tendenčných tvrdení žalovanej spojených s pravdepodobným zastráňovaním a rozrušovaním maloletého sa preto dostavil pred dom žalovanej, privolal príslušníkov policajného zboru a následne predmetné stretnutie oznámil prostredníctvom zápisnice. Žalovaná neposkytnutím potrebnej súčinnosti porušila svoju prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, čím mu vedome spôsobila škodu. Cesta z F. do F. a späť predstavuje vzdialenosť 372 km, pričom základná náhrada je vo výške 71,80 eur a náhrada za spotrebované pohonné hmoty vo výške 37,72 eur.

3. Uznesením č. k. 12C/34/2022-87 zo dňa 12.12.2022 súd prvej inštancie spojil predmetné veci na spoločné konanie s tým, že sa bude ďalej vo veci konať pod sp. zn. 12C/34/2022. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.01.2023.

4. V priebehu konania právny zástupca žalobcu súdu navrhol, aby súd prvej inštancie jednu z vecí vedenú pod sp. zn. 12C/46/2022, vylúčil na samostatné konanie z dôvodu, že obe spojené konania nie sú do takej miery rovnaké, aby spĺňali podmienku spojenia. Súd tomuto procesnému návrhu nevyhovel a uznesením, vydaným na pojednávaní, procesný návrh žalobcu o vylúčenie veci sp. zn. 12C/46/2022 na samostatné konanie, zamietol.

5. Žalobca čiastočne vzal žalobu späť v časti úrokov z omeškania. Preto súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 104,60 eur od 29.07.2020 do 18.08.2022 a v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 109,52 eur od 21.03.2021 do 20.09.2022 zastavil.

6. Po dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je daný, a preto žalobe vo zvyšnej časti vyhovel. citoval §§ 415, 420 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho zákonníka.

7. Podľa súdu prvej inštancie bolo spoľahlivo preukázané a medzi stranami nesporné, že v rozhodnom čase, teda dňa 28.07.2020 bol styk žalobcu s jeho maloletým synom upravený uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 18P/54/2019-389 zo dňa 01.07.2020, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 19CoP/33/2020-567 zo dňa 05.08.2020 a dňa 20.03.2021 bol styk žalobcu s jeho maloletým synom upravený uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP/3/2020-197 zo dňa 13.02.2020. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že dňa 28.07.2020 sa stretnutie žalobcu s jeho maloletým synom neuskutočnilo, i keď išlo o súdom upravený styk, podľa ktorého mal žalobca ako otec právo stretnúť sa so synom a byť s ním nepretržite, v neprítomnosti matky,

v čase od 27.07.2020 od 09.00 hod. do 02.08.2020 do 17.00 hod. Tomuto právu žalobcu zodpovedala povinnosť žalovanej (matky) dieťa na styk so žalobcom (otcom) riadne pripraviť a styk mu aj umožniť. Žalobca teda podľa rozhodnutí súdov bol oprávnený ešte dňa 27.07.2020 si prísť do miesta bydliska maloletého po syna, pričom žalovaná mala povinnosť mu syna odovzdať, a žalobca mal právo byť s maloletým nepretržite až do 02.08.2020. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca si po syna prišiel už dňa 27.07.2020, kedy však maloletý s otcom ísť odmietol, čo je zrejmé aj z predloženého audiovizuálneho záznamu. Z tohto záznamu je takisto preukázané, že ho vyhotovila tretia osoba, ktorá dávala matke inštrukcie ohľadne toho, čo má v tom čase robiť (ísť ku vchodovým dverám a tieto otvoriť). Je tiež nesporné, že aj napriek tomu, že žalobca si dňa 27.07.2020 svojho syna od žalovanej neprevzal, hneď v nasledujúci deň sa k miestu bydliska maloletého opätovne dostavil, pričom styk mu opätovne umožnený nebol z dôvodu, že hoci maloletý bol podľa tvrdenia matky na tento styk pripravený, so svojim otcom ísť odmietol. Z SMS komunikácie medzi žalobcom a žalovanou v období od 26.07.2020 do 28.07.2020 vyplýva, že dňa 26.07.2020, teda deň pred tým, ako mal byť realizovaný styk žalobcu s maloletým v mesiaci júl 2020, žalobca SMS správou požiadal žalovanú, aby mu zajtra ráno (27.07.) odovzdala maloletého pred jej domom. Žalovaná ešte v ten deň kontaktovala žalobcu krátkou správou o synovi. Dňa 27.07.2020 žalovaná žalobcovi oznámila, že požiada o účasť na odovzdávaní maloletého kolíznu opatrovníčku. Žalobca následne žalovanú požiadal o číslo mobilného telefónu na kolízneho opatrovníka, na čo mu žalovaná odpovedala, že číslo na mobil nemá, len na pevnú linku. Následne žalobca žalovanej oznámil, že bude nútený volať políciu. Žalovaná potom žalobcovi oznámila, že maloletý plače, nemôže ho ani obliecť, ani obuť. Následne v ten deň žalovaná žalobcovi neposlala žiadnu SMS správu, naopak, žalobca viacerými SMS správami žalovanej vyčítal, že koná účelovo, aby zabránila odovzdaniu maloletého, pričom sa domáhal stretnutia s maloletým. V nasledujúci deň (28.07.2020) žalobca žalovanej napísal, že je pred domom a žiada, aby prišla so synom von a odovzdala mu ho na prázdniny. Následne opakovane žalovanej oznámil, že počuje, že sú v dome a znovu žiadal, aby so synom prišla von, pričom vyčítal žalovanej pasivitu. Následne žalovaná žalobcovi oznámila, že maloletý bol po včerajšku vystresovaný, už na obed mal teplotu čo toľko plakal, nemohol ani spať, skoro celú noc bol hore, tak by ho chcela poprosiť, aby bral ohľad na maloletého a aby sa skúsili dohodnúť tak, aby to bolo v záujme ich syna. Na ďalšie SMS žalobcu žalovaná nereagovala.

8. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v konaní nebolo ani sporné to, že ani dňa 20.03.2021 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, i keď išlo o súdom upravený styk, podľa ktorého mal žalobca ako otec právo stretnúť sa so synom každú sobotu nepárneho týždňa v čase od 14.00 hod. do 17.00 hod., v neprítomnosti matky, a to na vymedzenom mieste. Tomu zodpovedala povinnosť matky dieťa na styk pripraviť a styk umožniť. Z SMS komunikácie žalobcu a žalovanej, v období od 19.03.2021 do 20.03.2021, mal súd prvej inštancie okrem iného zistené, že žalobca bol na mieste prevzatia prichystaný, avšak žalovaná mu o 13.56 hod. napísala SMS správu o tom, že maloletý je naobedovaný, nachystaný, ale stále plače a uteká, že nechce ísť, nechce sa dať obuť ani obliecť. Žalobca následne napísal žalovanej, že si ide pre syna pred dom a ak mu ho neodovzdá, volá políciu. Žalovaná následne už žalobcovi len oznámila, že maloletého presvedča aby išiel, ale nechce ísť, plače, že nechce ísť za otcom.

9. Zhodnotiac výsledky dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná zavinene zmarila styk dieťaťa s otcom v deň 28.07.2020 a takisto v deň 20.03.2021, keď bez objektívneho dôvodu odmietla dieťa žalobcovi odovzdať. Nešlo teda o nesplnenie si prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, ktorú by nesplnila vtedy, keď by existujúcu objektívnu okolnosť včas neoznámila, ale naopak, išlo o priame porušenie povinnosti styk umožniť podľa právoplatného rozhodnutia súdu, teda žalovaná zodpovedá za škodu podľa § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka. Škoda žalobcovi vznikla v podobe vzniknutých nákladoch na prepravu z F. do F. a späť, pričom vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou z miesta jeho bydliska na miesto, kde sa mal s maloletým vo vyššie uvedených dňoch stretnúť. Zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, pretože vedela, že svojím konaním, a to neumožnením stretnutia syna so žalobcom, poruší právo žalobcu na styk so synom, a teda poruší povinnosť uloženú jej súdnymi rozhodnutiami a s týmto následkom bola uzročená. V konaní bolo preukázané, že žalovaná žalobcovi ani v jednom prípade (teda dňa 27.07.2020, resp. 28.07.2020 a ani 23.03.2021) dopredu neoznámila, aby z určitého dôvodu za synom neprišiel, pretože takýto dôvod ani neexistoval. Žalovaná teda styk žalobcovi s jeho synom vo vyššie uvedenom čase neumožnila (a to už opakovane) vôbec, keďže v konaní nebolo preukázané, že by sa oň aspoň pokúsila.

10. Vzhľadom na uvedené skutkové zistenia súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca preukázal v konaní všetky prvky subjektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením nákladov na cestu dňa 28.07.2020 a dňa 20.03.2021.

11. Pokiaľ ide o rozsah týchto nákladov, teda o rozsah náhrady škody podľa § 442 Občianskeho zákonníka, súd posudzoval aj účelnosť použitia vlastného motorového vozidla žalobcom. Konštatoval, že táto bola v daných prípadoch preukázaná z dôvodu nízkeho veku maloletého dieťaťa (2 roky), vymedzený čas styku otca s dieťaťom, vzdialenosť medzi miestom bydliska otca a miestom bydliska, resp. stretnutia, ale aj vzhľadom na vtedajšiu situáciu na území Slovenska ohľadom ochorenia COVID-19, z dôvodu ktorej cestovanie individuálnou dopravou bolo bezpečnejšie.

12. Cesta žalobcu z miesta bydliska F. – H. I. do miesta styku F., C. XX, dňa 28.07.2020 a späť, predstavuje vzdialenosť 372 km. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 Zák. č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, má žalobca nárok na základnú náhradu vo výške 71,80 eur (0,193 eur x 372 km) podľa opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 143/2019 Z. z. a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 32,80 eur. Vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v Slovenskej republike, podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky, bola cena benzínu Natural 95 oktánový v týždni od 27.07.2020 do 02.08.2020 1,160 eur na jeden liter. Pri spotrebe vozidla 7,6 l na 100 km, predstavuje náhrada 372 km : 100 km = 3,72 x 7,6 l = 28,272 litrov, 28,272 litrov x 1,160 eur predstavuje po zaokrúhlení sumu 32,80 eur. Spolu predstavujú cestovné náhrady sumu 104,60 eur (71,80 eur + 32,80 eur). Cesta žalobcu z miesta bydliska F. – H. I. do miesta styku F., M. L. J. XX a späť, dňa 20.03.2021, pri rovnakej vzdialenosti a cene benzínu Natural 95 oktánový v týždni od 15.03.2021 do 21.03.2021 1,334 eur na jeden liter. Pri spotrebe vozidla 7,6 l na 100 km, predstavuje náhrada 372 km : 100 km = 3,72 x 7,6 l = 28,272 litrov, 28,272 litrov x 1,334 eur predstavuje po zaokrúhlení sumu 37,72 eur. Spolu predstavujú cestovné náhrady sumu 109,52 eur (71,80 eur + 37,72 eur).

13. Súd priznal žalobcovi aj ním v konaní uplatnené úroky z omeškania z prisúdených istín podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Žalobca žalovanú prvýkrát vyzval na náhradu škody až doručením žaloby, preto sa žalovaná dostala do omeškania nasledujúci deň po doručení jej žaloby v každej veci (sp. zn. 12C/34/2022 a 12C/46/2022), t. j. 19.08.2022 a 21.09.2022.

14. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že aj keď žalobca bol v konaní v podstatnej časti sporu úspešný, a preto by mu patrila náhrada trov konania podľa § 255 ods. 2 CSP, z dôvodov hodných osobitného zreteľa mu súd náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal. Uviedol, že samotná žalovaná v priebehu konania poukazovala na správanie žalobcu, ktorý podáva identické žaloby za každý jednotlivý deň zmareného styku, pričom ide aj o dni nasledujúce po sebe. Podľa žalobkyne žalobca tak koná účelovo, v snahe spôsobiť jej škodu. Žalobca svoje rozhodnutie podávať samostatné žaloby (ktorých je na súde prvej inštancie najmenej 20 a ďalšie sú ešte na upomínacom súde) nijako nevysvetlil, a to aj napriek námietkam žalovanej v priebehu konania. Podľa názoru súdu prvej inštancie, dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalobcovi náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal, spočívajú v procesnom správaní žalobcu, ktorému nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní všetky svoje nároky na náhradu škody za viacero dní, pričom podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán a všetky veci aj (aspoň čiastočne) skutkovo spolu súvisia. Súd prvej inštancie konštatoval, že zo strany žalobcu ide teda o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 základných princípov CSP nemôžu požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk, pričom ide o takmer identické žaloby, neúčelne predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu, na ktorom podľa názoru súdu sa nemôže spolupodieľať žalovaná v podobe náhrady trov konania.

15. Proti výrokom I. a II. podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná.

16. Namietala, že žalobca oznámil dňa 26.07.2022 prostredníctvom SMS, že si prevezme maloletého na mieste a v čase stanovenom súdnym rozhodnutím Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 18P/54/2019-389 zo dňa 01.07.2020. K prevzatíu na základe vtedy vykonateľného rozhodnutia malo dôjsť dňa 27.07.2020. Žalovaná už dňa 27.07.2020 upovedomila žalobcu, ktorý sa dostavil na prevzatie maloletého, že maloletý odmieta styk v rozsahu na prespanie, pričom sa bráni a nechce odísť so žalobcom, svojím otcom, na tak dlhý čas do Bratislavy. Žalobca vôľu maloletého ani oznam žalovanej nevzal do úvahy

a opakovane sa dostavoval na styk, a to aj na ďalší deň, dňa 28.07.2020, pričom opätovne žiadal vydať maloletého v rozsahu na prespanie. Následne, po 26.07.2020, však žalovanej už neoznamoval, že sa dostaví do miesta bydliska na vyzdvihnutie maloletého.

17. Žalobca rovnako oznámil žalovanej prostredníctvom SMS, že dňa 20.03.2021 prevezme maloletého na mieste a v čase stanovenom súdnym rozhodnutím Okresného súdu Prievidza č. k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.02.2020, č. k. 17CoP/3/2020-197. Žalovaná pripravila maloletého na styk, avšak ten odmietol stretnutie s otcom. Žalovaná maloletého k stretnutiu motivovala, avšak bezúspešne. Vôľu maloletého následne oznámila žalobcovi, ktorý napriek uvedenému žiadal vydanie maloletého. Uviedla, že preukázala, že išlo výlučne o vôľu maloletého, ktorý odmietal styk v rozsahu na prespanie. Po celý čas postupovala tak, aby bol sledovaný najlepší záujem maloletého.

18. V prípade styku, ktorý sa mal konať dňa 28.07.2020 nejde len o subjektívnu interpretáciu najlepšieho záujmu maloletého. V danom prípade bolo rozhodnutie Okresného súdu v Prievidzi č. k. 18P/54/2019-389, na základe si mal žalobca maloletého prevziať v rozsahu na styk viackrát menené, pričom v súčasnosti došlo k zrušeniu rozsahu styku na prespanie rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoP/20/2022 zo dňa 23.06.2022, práve v dôsledku skutočností, že styk v rozsahu na prespanie nie je podľa konajúceho súdu v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Preto nie je možné pripisovať porušenie právnej povinnosti na ťarchu žalovanej.

19. Žalovaná upozornila, že si plnila svoju prevenčnú povinnosť, konala v záujme maloletého syna, keď na problém ohľadom styku v rozsahu na prespanie opakovane konajúce súdy upozorňovala, vôľu maloletého syna aktívne riešila s konajúcimi súdmi, ako aj s kolíznou opatrovníčkou, prípadne aj žalobcom. Snažila sa maloletého motivovať k styku, avšak ten odlúčenie od matky, v rozsahu na prespanie výslovne odmietal, pričom bola toho názoru, že násilné odňatie maloletého proti jeho značnému odporu mohlo zanechať na maloletom nenapraviteľné následky.

20. V danom prípade bol styk maloletého upravený od 27.07.2020 v čase od 09.00 hod. nepretržite do 02.08.2020 do 17.00 hod. Žalobca nereagoval na informácie žalovanej, že maloletý odmieta styk v rozsahu na prespanie a dostavoval sa na styk každý deň, pričom za každý deň žiada náhradu cestovných výdavkov z F. do F.. Žalobca sa v zmysle vykonateľného rozhodnutia mal dostaviť na prevzatie len dňa 27.07.2020, preto žalovaná nemôže zodpovedať za cestovné výdavky žalobcu každý jeden deň od 27.07.2020 do 02.08.2020, keď žalobcu upozorňovala, že maloletý odmieta styk v rozsahu na prespanie a uvedenú skutočnosť sa snažila vyriešiť všetkými možnými prostriedkami.

21. Mala za to, že v tomto prípade je nevyhnutné skúmať mieru zavinenia poškodeného – žalobcu na vzniku škody pozostávajúcej z cestovných výdavkov, keď si bol vedomý, že maloletý odmieta styk a napriek uvedenej skutočnosti sa každý deň po sebe dostavoval do miesta bydliska maloletého. Žalobca v danom prípade preto zodpovedá za úhradu cestovných výdavkov výlučne sám, keď odmietol riešenia ponúkané žalovanou, ktoré sledovali najlepší záujem maloletého dieťaťa. V tomto smere poukázala na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 56/2017 z 19.01.2017, v ktorom sa o. i. uvádza: „pokiaľ nie je možné dieťa presvedčiť napriek adekvátnemu výchovnému pôsobeniu, že má ísť k otcovi, sankčné pôsobenie súdu tak postráda reálny objekt, teda vôľu ovplyvniteľnú v ľudské konanie, na ktoré by mohlo reálne pôsobiť“. Preto akékoľvek sankčné pôsobenie, či už zo strany privolaných policajných hliadok alebo zo strany súdu prvej inštancie nie je v súlade s čl. 12 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa.

22. Žalovaná mala ďalej za to, že je potrebné vynaloženie cestovných výdavkov do miesta bydliska maloletého posudzovať ako bežné riziko, ktoré znáša poškodený – žalobca. Je tiež nevyhnutné skúmať mieru zavinenia žalobcu na vzniku škody. Bol si vedomý, že maloletý odmieta styk v rozsahu na prespanie a napriek tomu sa každý deň dostavoval do miesta bydliska maloletého a trval na jeho vydaní, čo v maloletom podľa názoru žalovanej umocňovalo vôľu styk neuskutočniť. Maloletý bol žalobcom opakovane vystavovaný stresovým situáciám, ktoré sám žalobca svojím konaním vyvolával a v súčasnosti aj naďalej vyvoláva.

23. Žalovaná upozornila na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti SR č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veci maloletých. Tá explicitne uvádza v § 3 ods. 2, že

správanie a názor maloletého je potrebné brať pri výkone rozhodnutia do úvahy. Analogicky je teda potrebné brať názor a správanie maloletého do úvahy aj v prípadoch, keď nie je výkon nariadený súdne, ale dochádza k realizácii bežného styku na základe súdneho rozhodnutia. Už v dôsledku uvedeného jej nemôže byť pripisovaná zodpovednosť za škodu žalobcu.

24. V dôsledku uvedeného mala žalovaná za to, že súd nesprávne právne posúdil vec, keď v prípade neuskutočneného styku zo dňa 28.07.2020 nevzal do úvahy, že konala v najlepšom záujme dieťaťa, pričom brala na zreteľ vôľu maloletého. Takéto konanie žalovanej, ktorá sleduje legitímny cieľ, je preferované, napriek skutočnosti, že došlo k porušeniu iných právnych povinností a súd musí vziať aj v tomto konaní do úvahy najlepší záujem dieťaťa. Na základe vyššie uvedeného rovnako súd nesprávne právne posúdil vec, keď v prípade neuskutočnenia styku zo dňa 20.03.2021 dospel k záveru, že žalovaná porušila právnu povinnosť. V danom prípade bolo rovnako potrebnú skúmať vôľu maloletého, pričom konanie žalovanej nemôže byť pripisované na jej ľarchu, keď vydanie maloletého v rozpore s jeho prianím mohlo mať za následok nežiadúce účinky na jeho zdravie, ktoré by nebolo možné následne odvrátiť. Zároveň mala žalovaná za to, že rozsudok trpí vadami, ktoré majú za následok jeho arbitrárnosť, keď nevzal do úvahy, že konala v najlepšom záujme maloletého, pričom týmto sa v rozsudku súd vôbec nezaoberal.

25. Na tomto základe žalovaná žiadala odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrh žalobcu v celom rozsahu zamietne a prizná jej plnú náhradu trov konania.

26. Proti výroku IV. tohto rozsudku o trovách konania podal odvolanie žalobca.

27. Žalobca sa s aplikáciou § 257 CSP nestotožnil. Uviedol, že v tomto prípade ide o situáciu, keď žalovaná účelovo, tendenčne a bezdôvodne bráni jeho kontaktu s maloletým. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, v čom súd prvej inštancie vzhliadol ako spravodlivé poskytnúť ochranu osobe porušujúcej práva inej osoby a dokonca ju označiť za „obeť žalobcu“, a naopak, v čom považoval za nespravodlivé, aby úspešnej sporovej strane nepriznal náhradu trov konania na bránenie jej porušeného práva. Poukázal na uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 8.12.2022, sp. zn. 8C/34/2022-67, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí, vrátane tejto veci, z dôvodu, že „...“, zo spisov je ďalej zrejmé, že bude potrebné v konaniach vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní. V uvedených konaniach žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody za jednotlivé neuskutočnené stretnutia, pričom v konaniach sú rôzne skutkové tvrdenia produkované žalobcom aj žalovaným (líšia sa dôvodmi neuskutočnenia - maloletý styk odmietal, maloletý bol chorý, bol v kontakte s COVID pozitívnou osobou), pričom v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly. Vzhľadom na počet konaní a tieto odlišnosti by nebolo možné efektívne vykonať dokazovanie na jednom pojednávaní. Súd má ďalej vedomosť, že vzhľadom na skutočnosť, že styk žalobcu s maloletým naďalej neprebíha a je predpoklad, že žalobca si bude naďalej uplatňovať nároky za tieto neuskutočnené styky samostatnými návrhmi, nebude ani reálne možné všetky tieto nároky rozhodnúť v jednom konaní“. Už len to vylučuje možnosť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Žalobca zdôraznil, že s rozhodnutím o zamietnutí návrhu na spojenie vecí súhlasí v celom rozsahu.

28. Podľa žalobcu nemožno nepriznať náhradu trov konania podľa § 257 CSP. Ak súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím konštatuje, že sa od začiatku konania domáha ochrany svojich práv procesne správnym spôsobom, nemôže na základe tej istej argumentácie náhradu trov nepriznať práve pre jeho procesný postup, pretože v takom prípade ide o nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. Navyše je nespravodlivé, aby sa domáhaním ochrany svojho práva, a to nároku na náhradu škody, dostal do situácie, keď náklady na uplatnenie svojho práva prevyšujú priznaný nárok náhrady škody a napádaným rozsudkom súdu vzniká tak paradox, že je lepšie sa so spôsobenou škodou zmieriť a nič nerobiť, ako zákonným spôsobom požívať súdnu ochranu a brániť sa proti dlhodobému, účelovému a zákernému správaniu sa žalovanej.

29. Do pozornosti dal žalobca priebeh pojednávania, keď zákonný sudca v inej veci, i napriek uzneseniu o zamietnutí veci a internému usmerneniu postupu súdu vo veci samotnou predsedníčkou Okresného súdu Prievidza (o čom bol žalobca informovaný na pojednávaní vo veci sp. zn. 15C/33/2022), spojil konanie v právnej veci 12C/34/2022 a konanie v právnej veci 12C/46/2022. Je nesporné, že priebeh pojednávania bol zmätočný, neprehľadný, nehospodárny a nadbytočne zdĺhavý v dôsledku myšlienky si

(len dvoch!) zmarených stykov počas pojednávania. Uvedené dokazuje, že spojiť hociktoré obdobné konania do jedného tak, ako to v odôvodnení tvrdí prvoinštančný súd, by bolo absolútne neúčelné, neprehľadné, zmätočné a nevhodné. Len spojenie dvoch žalôb o náhradu škody do jedného konania prinieslo očakávanú neprehľadnosť. Každá žaloba o náhradu škody si vyžaduje dôkladné posúdenie s rozsiahlym dokazovaním a ktorékoľvek spojenie obdobných vecí, čo i len dvoch, prinesie do konania neprehľadnosť, čoho dôkazom bol vyššie uvedený priebeh pojednávania. Nie je jeho úlohou suplovať, dopĺňať a obhajovať už raz rozhodnutý a správny procesný postup súdu. Súd prvej inštancie navyše svojvoľne dotvára dojem, že koná účelovo s cieľom poškodiť žalovanú, čo zásadne odmieta, pretože už len zo skutkových okolností prípadu takéto konštatovanie nemôže obstáť.

30. Podľa žalobcu jednotlivé veci týkajúce sa náhrady škody nie je možné objektívne spojiť. Je nesporné, že v jednotlivých veciach ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce jeho styk s maloletým, pri ktorom žalovaná súd zavádza. Žalovaná tvrdí, že ide vždy o zmarené styky v priebehu po sebe nasledujúcich dní. Avšak z uvedených dátumov zmarených stykov je zrejмый opak, nakoľko ide o rozdielne časové obdobia a rovnako v každom konaní ide o rôzne skutkové tvrdenia a vždy iný, vymyslený príbeh žalovanej, ktorý je potrebné dôkladne posúdiť a v celom rozsahu vyvrátiť, čo nie je možné uskutočniť hospodárne v jednom konaní. Je to práve žalovaná, ktorá dlhodobo, sústavne a účelovo bez akéhokoľvek ospravedlniteľného dôvodu bráni v jeho styku s maloletým.

31. Žalobca tak mal za to, že napadnutý rozsudok vo výroku IV. je vnútorne rozporný, nepresvedčivý, arbitrárny a nezohľadňuje vykonané dokazovanie, kontext, okolnosti, ako aj jeho postavenie ako rodiča, ktorý nemá dieťa zverené do starostlivosti, teda logicky nemá rovnaké možnosti ako žalovaná. Napadnutý rozsudok nepochopiteľne „legitimizuje“ konanie žalovanej ako matky, ktoré by mohlo byť opakovane zneužívané (v kontexte a existencie desiatok podobných konaní aj zneužívané dodnes je) na obchádzanie jej zákonných povinností.

32. Vzhľadom na uvedené žalobca žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že mu prizná nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Zároveň žiadal priznať aj náhradu trov odvolacieho konania.

33. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. S odvolaním nesúhlasila. So závermi súdu prvej inštancie ohľadom náhrady trov konania sa stotožnila. Trovy konania žalobcu neboli účelne vynaložené. Preto žiadala rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku IV. potvrdiť a priznať trovy odvolacieho konania.

34. V replike sa žalobca pridržal skôr vedenej argumentačnej línie.

35. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Argumentáciu žalovanej považoval za nedôvodnú. V tejto súvislosti odkázal na závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožnil a bližšie ich rozviedol. Preto žiadal potvrdiť napadnutý rozsudok vo výrokoch I. a II.

36. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých výrokoch I., II. a IV. podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

37. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. odvolaním napadnutý nebol, preto je v tomto výroku právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 CSP).

38. Odvolací súd sa venoval najskôr odvolaniu žalovanej, nakoľko sa týkalo merita veci. Následne odvolací súd posúdil odvolanie žalobcu, ktorý namietal rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania.

39. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie nerozhodol správne o náhrade škody žalobcovi. Namietala, že súdom nariadený styk žalobcu s maloletým sa neuskutočnil výlučne pre vôľu maloletého, pretože maloletý styk s otcom v rozsahu na prespanie odmietal. Poukázala na to, že v prípade tohto styku, ktorý sa mal konať dňa 28.07.2020, bolo rozhodnutie súdu viackrát menené, pričom v súčasnosti došlo k zrušeniu rozsahu styku na prespanie rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19CoP/20/2022 zo dňa 23.06.2022, práve v dôsledku skutočnosti, že styk v rozsahu na prespanie

nie je podľa konajúceho súdu v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. V prípade styku, ktorý sa mal realizovať dňa 20.03.2021 maloletého k stretnutiu motivovala, avšak bezúspešne, pričom svoje konanie považovala žalovaná za také, ktoré sledovalo najlepší záujem maloletého.

40. Odvolací súd tieto námietky žalovanej nepovažoval za dôvodné.

41. Žalobca sa prvou žalobou podanou na upomínací súd dňa 08.07.2022 domáhal náhrady škody titulom vynaložených cestovných nákladov za deň 28.07.2020. V tomto čase existovalo vykonateľné (hoci neprávoplatné) uznesenie súdu prvej inštancie o neodkladnom opatrení zo dňa 01.07.2020, č. k. 18P/54/2019-389, ktoré žalobcovi umožňovalo styk s maloletým okrem iného i dňa 28.07.2020. Podľa tohto uznesenia bol totiž žalobca oprávnený stretnúť sa s maloletým v dňoch 27.07.2020 od 09.00 hod. do 02.08.2020 do 17.00 hod. a od 24.08.2020 od 09.00 hod. do 30.08.2020 do 17.00 hod. v neprítomnosti matky.

42. Žalobca sa ďalej druhou žalobou, podanou na upomínací súd dňa 19.08.2022, domáhal náhrady škody rovnako titulom vynaložených cestovných nákladov za deň 20.03.2021. V tom čase existovalo právoplatné a vykonateľné uznesenie súdu prvej inštancie, sp. zn. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17CoP/3/2020-197 zo dňa 13.02.2020, ktoré žalobcovi umožňovalo styk s maloletým okrem iného i dňa 20.03.2021. Podľa tohto uznesenia bol totiž žalobca oprávnený do právoplatného skončenia konania o úpravu práv a povinností k maloletému stretávať sa s maloletým každú sobotu nepárneho týždňa v kalendárnom roku, v čase od 14.00 hod. do 17.00 hod. v neprítomnosti matky s tým, že otec si maloletého prevezme pred kultúrnym domom v F., L. M. L. a na tom istom mieste maloletého matke vráti.

43. Práve okolnosť, že v rozhodnom čase existovali vykonateľné rozhodnutia súdu, ktoré ukladali žalovanej povinnosť maloletého na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť, neumožňuje prijať záver, že žalovaná tak nemusela urobiť z dôvodov, ktoré uvádza.

44. Vykonateľnosť je vlastnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorá umožňuje vynútenie splnenia povinnosti uloženej takýmto rozhodnutím. Z toho možno logicky dovodiť, že ten, komu je vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť splniť. Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, teda pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu. Pripustenie všeobecnej možnosti neplniť povinnosti uložené vykonateľnými rozhodnutiami orgánov verejnej moci by viedlo v konečnom dôsledku k anarchii.

45. V posudzovanom prípade to znamená, že žalovaná nemohla nesplnenie povinnosti uloženej jej vykonateľným rozhodnutím súdu (v prípade rozhodnutia zo dňa 01.07.2020, č. k. 18P/54/2019-389), relevantne odôvodniť tým, že rozhodnutie bolo v konaní o opravnom prostriedku zmenené. Významné totiž je, že v rozhodnom čase existovalo s obsahom nedotknutým opravným prostriedkom a práve s týmto obsahom bolo v rozhodnom čase vykonateľné. Procesné predpisy poznajú množstvo opravných prostriedkov. Tak riadnych ako aj mimoriadnych. Neskoršia korekcia rozhodnutí orgánov verejnej moci, ba ani ich zrušenie pre nezákonnosť však principiálne nemôže znamenať, že v čase, kedy boli tieto rozhodnutia vykonateľné, bolo možné nimi uložené povinnosti neplniť. Opačný prístup by prakticky popieral možnosť, aby rozhodnutie vôbec nadobudlo atribúty vyplývajúce z jeho vykonateľnosti.

46. Ďalšia námietka žalovanej sa týkala vôle maloletého, ktorý mal podľa žalovanej styk s otcom v rozsahu na prespanie odmietat'. Žalovaná preto považovala nesplnenie uloženej povinnosti za súladné s najlepším záujmom maloletého. Odvolací súd sa stotožňuje so žalovanou, že záujem maloletého dieťaťa je kľúčovým kritériom pri rozhodovaní vo veciach maloletých. V tomto konaní o náhradu škody však bolo nevyhnutné vychádzať z toho, že toto kritérium bolo zohľadnené v konaniach starostlivosti súdu o maloletého, a pokiaľ bolo v konaní starostlivosti súdu o maloletého istým spôsobom rozhodnuté a rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť, nebolo prípustné, aby súd v konaní o uplatnenej náhrade škody súlad so záujmom maloletého nanovo hodnotil alebo prehodnocoval.

47. Neobstojí ani tvrdenie žalovanej, že mala snahu realizovať styk za asistencie kolíznej opatrovníčky. Ani absencia takejto asistencie nepredstavuje preukážku, ktorá by objektívne neumožňovala súdom nariadený styk žalobcu s maloletým. Prítomnosť tretej osoby pri odovzdávaní maloletého nebola vykonateľným rozhodnutím nariadená.

48. Podľa odvolacieho súdu nie je namieste ani poukaz žalovanej na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti SR č. 207/2016 Z. z., ktorú je podľa žalovanej nutné analogicky použiť a podľa ktorej sa pri výkone rozhodnutia berie do úvahy správanie a názor maloletého. Uvedená vyhláška sa aplikuje pri výkone rozhodnutia a vyhodnotenie správania a názoru maloletého je tu vecou súdu. Je to teda súd, ktorý vyhodnocuje správanie a názor maloletého v kontexte vykonateľného rozhodnutia a túto možnosť nemožno analogicky vzťahovať na iné situácie, pretože by opäť došlo k popretiu významu vykonateľného rozhodnutia verejnej moci.

49. Napokon odvolací súd považoval pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia za významné, že žalovaná ani v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný dňa 28.07.2020, ani v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný dňa 20.03.2021 žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže. S týmito závermi súdu prvej inštancie (konštatovanými v ods. 44 a 45 napadnutého rozhodnutia) žalovaná v odvolaní ani nepolemizuje a nevyvracia ho.

50. Popri uvedenom právnom posúdení považoval odvolací súd za nadbytočné vykonávať dôkaz Znaleckým posudkom č. 5/2002 zo dňa 15.01.2023, predloženým žalovanou v odvolacom konaní. Ide o znalecký posudok vypracovaný dňa 15.01.2023, pričom v tomto prípade ide o náhradu škody za náklady vynaložené dňa 28.07.2020 a 20.03.2021. Navyše, ako sama žalovaná v odvolaní upozorňuje, tento znalecký posudok bol vypracovaný vo veci rozvodu sporových strán a úpravy výkonu rodičovských práv a povinností. Žalovaná netvrdí, že by bol vyhotovený na účel posúdenia, či dňa 28.07.2020 alebo 20.03.2021 existovala objektívna prekážka vylučujúca styk žalobcu s maloletým. Iba dôkaz mieriaci na túto skutočnosť by bol pre toto konanie relevantný (a prípustný za splnenia podmienok § 366 CSP). Samozrejme za situácie, že by žalovaná existenciu takto konštatovanej prekážky styku žalobcovi včas oznámila, čím by si splnila prevenčnú povinnosť predísť škode v podobe cestovných nákladov žalobcu na objektívne nerealizovateľné stretnutie s maloletým.

51. Všetky odvolacie námietky žalovanej tak neobstoja práve z dôvodu, že nesplnila povinnosť, ktorá jej vyplývala z vykonateľných rozhodnutí súdu. Akceptovanie ktorejkoľvek námietky žalovanej by viedlo k popretiu atribútov vykonateľnosti rozhodnutia orgánu verejnej moci a k popretiu významu rozhodnutí orgánov verejnej moci pre funkčnosť práva ako takého.

52. Uvedené však kategoricky neznamená, že nemôžu existovať okolnosti, odôvodňujúce nesplnenie povinnosti žalovanej pripraviť a odovzdať maloletého jeho otcovi v rámci realizácie styku podľa vykonateľného rozhodnutia súdu. Takouto okolnosťou môžu byť objektívne prekážky najmä na strane maloletého, vyplývajúce typicky napríklad z jeho zdravotného stavu. Pokiaľ teda v rozhodnom čase existuje objektívna prekážka pre stretnutie s otcom, túto žalovaná včas otcovi oznámi, a v prípadnom súdnom konaní tohto typu aj následne preukáže, je potom namieste konštatovať, že splnila prevenčnú povinnosť predísť škode, ktorá by mohla vzniknúť otcovi zbytočným cestovaním za účelom realizácie styku. Tak tomu bolo napokon aj v prípade nároku uplatneného otcom v konaní pred OS Prievidza sp. zn. 15C/33/2022, v ktorom súd obdobnú žalobu otca zamietol práve na tom základe, že matka včas otcovi oznámila zdravotné problémy maloletého a v konaní ich existenciu následne preukázala. V takom prípade ani odvolací súd dôvodnosť žaloby nevzhliadol a rozhodnutie potvrdil v konaní 17Co/9/2023. Uvedenú situáciu je potrebné dôsledne rozlišovať od skutkovej situácie riešenej v tomto konaní.

53. Vzhľadom na vyššie uvedené závery odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v merite veci rozhodol vecne správne. Preto napadnutý rozsudok vo výrokoch I. a II. potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

54. Žalobca v podanom odvolaní namietal výrok IV. o náhrade trov konania. Nestotožnil sa s aplikáciou § 257 CSP súdom prvej inštancie. Upozornil na uznesenie súdu v inej veci zo dňa 08.12.2022, č. k. 8C/34/2022-67, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalovanej na spojenie vecí, vrátane tejto veci. Zdôraznil, že nespojenie vecí bolo vecne správne. Podľa žalobcu by spojenie vecí vytvorilo neprehľadnosť v jednom konaní. Nemohli byť jednotlivé veci spojené aj preto, že ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce styk s maloletým, pričom žalovaná vždy tvrdí rôzne príčiny neuskutočnenia styku,

ktoré sa musia v konaní vyvracať a dôkladne posudzovať. Žalobca doplnil, že nemôže obstať, ak súd prvej inštancie na jednej strane vyhovel jeho nároku a zároveň na druhej strane tento postup odôvodnil pre nepriznanie náhrady trov konania.

55. V posudzovanej veci sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že napriek tomu, že žalobca bol v konaní v podstatnej časti sporu úspešný, je dôvodné mu podľa § 257 CSP náhradu trov prvoinštančného konania nepriznať. Tak ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tom, že žalobca podával identické žaloby za každý jednotlivý deň zmareného styku, pričom vo viacerých prípadoch išlo aj o dni nasledujúce po sebe. Už z úradnej činnosti odvolacieho súdu je mu známe, že napríklad v prípade styku, upraveného uznesením Okresného súdu Prievidza, č. k. 18P/54/2019-389 zo dňa 01.07.2020, ktorým bol upravený styk žalobcu s maloletým tak, že žalobca je oprávnený stretávať sa s maloletým odo dňa 27.07.2020 v čase od 09.00 hod. nepretržite do 02.08.2020 do 17.00 hod. a odo dňa 24.08.2020 v čase od 09.00 hod. nepretržite do 30.08.2020 do 17.00 hod. v neprítomnosti žalovanej, žalobca podal viacero samostatných žalôb, a to napr. samostatne za znemožnenie realizácie styku dňa 27.07.2020 (konanie vedené na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 8C/34/2020 a na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 11Co/7/2023), dňa 28.07.2020 (konanie vedené na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 12C/34/2022 a na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 17Co/42/2023 - posudzovaná vec), dňa 30.07.2020 (konanie vedené na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 6C/33/2022 a na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 17Co/66/2023), dňa 31.07.2020 (konanie vedené na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 5C/37/2022 a na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 17Co/61/2023), pričom nič nebránilo žalobcovi, aby si svoje nároky na náhradu škody za tieto, po sebe nasledujúce dni, uplatnil jednou žalobou. Z uvedeného je totiž zrejmé, že žalobca si samostatnými žalobami uplatňuje nároky za viaceré dni uvedeného intervalu, v ktorých mal opakovane cestovať do bydliska maloletého so zámerom vyzdvihnúť ho. Z uvedeného dôvodu sa jednalo o jediný termín styku so skutkovo prakticky totožnými okolnosťami jeho nerealizácie. Preto nebolo účelné podávanie samostatných žalôb za každý deň tohto jediného termínu styku. To sa týka aj žaloby podanej žalobcom pôvodne na upomínací súd dňa 19.08.2022, kedy sa síce jednalo o periodicky sa opakujúce stretnutie, avšak jeho nerealizácia spočívala v totožných okolnostiach jeho nerealizácie ako v prípade styku dňa 28.07.2020, z ktorého dôvodu napokon aj súd prvej inštancie spojil dané veci na spoločné konanie. Preto sa odvolací súd plne stotožnil s aplikáciou ust. § 257 CSP zo strany súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi, ktoré súd prvej inštancie považoval v danej veci za dôvody hodné osobitného zreteľa umožňujúce úspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznať.

56. Vzhľadom na uvedené potvrdil odvolací súd napadnuté rozhodnutie aj v časti výroku IV. o náhrade trov konania.

57. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo sporových strán náhradu trov konania nepriznal, nakoľko ani jedna zo sporových strán nedosiahla v odvolacom konaní úspech (ani jednému z odvolaní odvolací súd nevyhovel).

58. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).